

[Søren Andersen.]

der var vanskeligt stillet, og da specielt i relation til de tilfælde, som vi drøfter her: de gamle, som er ramt af sygdom og i særlig grad er svage. Jeg mener altså, det er rådighedsbeløbet's fornemste opgave at klare det, vi beskæftiger os med her.

Det fremgår af det socialpolitiske udvalgs redegørelse, der er optrykt i lovforslaget, at i København — det sted i landet, hvor ordningen med hjemmehjælp er forholdsvis dyrest eller måske bedst udbygget — andrager det beløb, der bruges til hjælpen, så vidt jeg kan se, kun 20,5 pct. af rådighedsbeløbet. På Frederiksberg er det 15,1 pct., og i alle de øvrige byer i landet, som man kan se har brugt ordningen og skabt en organiseret ramme, bruges der mindre end 10 pct. Når det nu forholder sig således, mon vi så ikke kan blive enige om, at hjemmehjælpen sammen med en række andre opgaver er den fornemste opgave for rådighedsbeløbet, og der bruges altså kun højst en femtedel af rådighedsbeløbet til hjemmehjælpen.

Hverken i bemærkningerne til lovforslaget, sådan som det foreligger fra den højtærede ministers hånd, eller i indstillingen fra det socialpolitiske udvalg findes der nogen virkelig begrundelse for lovforslagets fremsættelse og for, at sagen ikke klares med det rådighedsbeløb, man har. I alle tilfælde må vi i udvalget, hvis et sådant nedsættes, have oplyst, om man i København og i en række større købstæder i samme udstrækning som tidligere udlodder en ikke ringe del af rådighedsbeløbet efter generelle regler, sådan at faktisk alle får — og det er jo i og for sig ikke meningen med rådighedsbeløbet.

Den højtærede minister har altså en opgave for sig; han har mulighed for gennem tal og gennem argumenter at overbevise mig. Men lovforslaget, som det er bygget op, med de oplysninger, som den højtærede minister har givet, og med udtalelsen fra det socialpolitiske udvalg giver altså ikke materiale, som beviser, at sagen ikke kan klares med det rådighedsbeløb, man har.

Jeg ser heller ikke klart behovet for lovforslagets bestemmelse om, at socialministeren bemyndiges til at lade loven om folkeforsikring genoptrykke. En sådan be-

stemmelse står dog ikke i enhver lov. Det er jo ikke sådan, at man i al almindelighed ønsker en lov genoptrykt, fordi der er vedtaget en mindre ændring i den; og dette er dog ikke nogen større ændring, når man ser på paragraffernes udstrækning. Selvfølgelig kan der ud over ændringer i visse tilfælde komme et nyt navn under loven, men i al almindelighed synes jeg ikke, man skal genoptrykke love. Det koster også penge. Rent bortset fra, at det ikke er almindeligt, at man så kort tid efter en lovs vedtagelse genoptrykker den, ser jeg heller ikke i dette tilfælde noget særligt behov derfor.

Som sagt, højtærede minister, der er en mulighed for at overbevise mig, men sådan som lovforslaget er begrundet her, fremgår det ikke klart, at folkeforsikringslovens nuværende ramme ikke kan klare og tilgode den opgave, som i og for sig samfundsmæssigt over for de gamle er rigtig; denne hjælp er i de store bysamfund organiseret, men også ude i de små samfund har vi praktiseret det, som altid har været tanken med rådighedsbeløbet.

Marie Antoinette von Lowzow: Mit parti ser med stor sympati på princippet bag det fremsatte lovforslag, nemlig etableringen og udvidelsen af hjemmehjælpsordningen. Det er ganske utvivlsomt af stor værdi, at invalider og folkepensionister får kvalificerede hjemmehjælpere udsendt i stedet for at få kontant hjælp som hidtil. Dels er det ikke altid, pengene kan forventes anvendt til netop det, de er tænkt anvendt til, dels belaster de de pågældende med byrden af selv at skulle skaffe sig den nødvendige hjælp, og det kan ofte være meget svært. Det vil være af vital betydning for mange, også af de bedrestillede invalider og folkepensionister, at de kan få hjælpen på denne måde, selv om de selv skal bidrage til betaling af den.

En hjemmehjælpsordning vil på denne baggrund være af stor værdi også økonomisk for samfundet som sådant, idet mange pensionister takket være hjemmehjælpen vil kunne blive i deres egne hjem i stedet for at skulle flyttes til hospitaler og alderdomshjem. Det vil sige, at presset på disse institutioner kan lettes i ganske betydelig grad, og ikke ringe beløb vil kunne spares